

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Τότε ὁ Φλαβιανός, χωρὼν ἐπὶ τὰ οὐσιαστικώτερα, τῷ ἐξήγησε τὴν θέσιν, ἐνθα ἐφρόνει ὅτι ἦν ὁ θησαυρός. συνάμα ὁμως τῷ ὠμίλησε καὶ περὶ τῶν κινδύνων, οὓς ἠδύνατο νὰ συνεπαγάγῃ ἡ ἀνακάλυψις του, ἐμειδῇ δ' ὡς ἐνθυμούνται οἱ ἀναγνώσται ὁ θεὸς Φιλήμων δὲν ἦτο γενναῖος, ἀμα ἤκουσε τὴν λέξιν «κίνδυνον», προσήλωσε τὸ οὖς.

— Πῶς, πῶς, εἶπε, περὶ ποίου κινδύνου ὁμιλεῖτε, φίλε μου; Εἰς τί... ὁ θησαυρός αὐτός...

— Ὑπάρχει κίνδυνος, διότι καὶ ἄλλοι τὸν ὑποπτεύουν, καὶ ἄλλοι τὸν ἐποφθαλμιῶσι, καὶ ἀπειράθησαν νὰ τὸν λάβουν μάλιστα εἰς τὴν κατοχὴν αὐτῶν.

— Ἔτσι λοιπὸν! τόσον κοντὰ μας καὶ νὰ μὴ μᾶς περνᾷ τίποτε ἀπὸ τὸν νοῦν! "Ω! ὅλα λοιπὸν εἰς τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου εἶνε μυθιστόρημα! "Ω! καὶ ἡμεῖς ἔχομεν πλησίον μας φίλους συμμερισθέντας τοὺς κινδύνους αὐτοὺς! Καὶ ὅταν ἀναλογισθῶ τὴν ἐξαίρετον ἐκείνην βαρωνίδα... τὴν ἐξαίσιον ἐκείνην γυναικα, τὴν φρόνιμον καὶ εἰς ὅλα τελείαν καὶ ὑπέροχον!... Ἡ καυμένη, λατρεῖται τὴν Βέρθαν... "Ας πύσωμεν τὴν ἑμιλίαν, ἀγαπητέ μου Μωροᾶ, καὶ ἄς μὴ εἴπωμεν οὔτε λέξιν, διότι ἡ κυρία δὲ Γούγκα οὐδὲ τὸ ποδᾶρι τῆς πλέον θὰ πατήσῃ εἰς Λάνδ-Κούρτ... πράγμα τὸ ὅποιον θὰ ἐπροξέ- νει μεγάλην λύπην εἰς ὅλους μας!

Ἀδύνατον ἀπέβαινε τῷ Μωροᾶ νὰ ζητήσῃ ν' ἀντιπαλαίσῃ νῦν κατὰ τῆς παρώσεως ταύτης· τοῦτο ἤναγκάσθη νὰ τὸ ἀνομολογήσῃ παραχρᾶν.

— "Ω! τὸν δυστυχῇ! ἐπιθύρισε, θὰ λυπηθῇ πολὺ, ὅταν μάθῃ τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀγαπητέ μου κύριε Σιωδναί, εἶπε τότε, ἦλθα εἰς τὴν οἰκίαν σας διὰ νὰ συνδύσωμεν κατὶ τι ὀριστικόν, καὶ ἔχω πεποιθήσιν ὅτι ἡ στιγμή εἶνε κατὰλληλος. Πιστεύω ὅτι ὑπάρχει πράγματι θησαυρός... πιστεύω ὅτι ὁ πλοίαρχος Πομπόν- νης ἀφῆκεν ἀποθεματικόν, ἀλλὰ δὲν γνωρίζομεν ποῦ. Τὸ χρυσὸν φύλλον ἀνεκάλυψε μὲν ὁ Λαφρεσάνζ, πρῶτος ὁμως αὐτὸς ἀνομολογεῖ ὅτι τίποτε δὲν κέκτηται δικαίωμα εἰς ἐκεῖ νο τὸ ὅποιον θεωρεῖ κληρονομίαν τῆς δεσποινίδος δὲ Κερμόρ...

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ κύριος Σιωδναί, ἐξακολουθήσατε, ἐννοῶ. Ἐὰν ἔλθῃ ἐνλαλὴ ἡ Βέρθα εἰς τὸν ἐαυτὸν τῆς καὶ λησμονήσῃ τὰς γέλοιαις ζηλοτυπίας, ὑπάρχει ἴσως τρόπος νὰ συνεννοηθῶμεν καὶ νὰ ἀνταμειθῇ ὡς πρέπει τοιαύτη ἀφιλο- κέρδει.

Ὁ Μωροᾶ δὲν ἐνόει ποσῶς νὰ συζητήσῃ περὶ τῶν τοιού- των, ἐπιφυλάσσων κατόπιν τὴν συζήτησιν ταύτην.

— Ἐὰν δὲν διεξάγωμεν κρυφίως τὴν ὑπόθεσιν, ἐπανέλαβε, τότε θὰ ἐπέμβῃ ἡ ἐξουσία καὶ κατὰ τὸν νόμον δικαιοῦται νὰ λάβῃ μέρος τοῦ θησαυροῦ. Καὶ δὲν σᾶς προτείνω νὰ τὴν στε- ρήσωμεν ὅ,τι τῆς ἀνήκει, ἐπιθυμῶ ὁμως νὰ ἦναι μακράν ἕως

ὅτου λάβῃ τὸ ἀνάλογον μέρος διὰ νὰ μὴ πέσωμεν εἰς τὰ νύ- χια τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων.

— Ἐξίριετα... Καὶ ποῖον εἶνε τὸ σχέδιόν σας;

— Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἴδω ν' ἀναχωρήσετε τὸ γρηγορότε- ρον εἰς Λάνδ-Κούρτ μετὰ τῆς κυρίας Σιωδναί καὶ τῆς δε- σποινίδος δὲ Κερμόρ, ἐννοεῖται.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Βέρθαν τὸ πρᾶγμα εἶνε πιθανώτατον, διότι αὐτὴ ἀγαπᾷ τὴν ἐξοχὴν, διότι ἐδῶ στενοχωρεῖται καὶ χθὲς ἀκόμη τὸ ἔλεγεν· ἀλλ' ἡ Ἐλβίρα ἔχει μεγάλην ἰσχυρο- γνωμοσύνην, γνωρίζετε δὲ ὅτι ἡ σύζυγός μου ἀγαπᾷ πολὺ ὀ- λίγον τὰς διασκεδάσεις, καὶ ἐπειδὴ τώρα ὑπάρχουν περισσό- τεραι εἰς Παρισίους...

— Καὶ ἐὰν ἡ δεσποινὶς Βέρθα παρκαλέσῃ τὴν θεῖαν τῆς;

— "Ω! δὲν θὰ ἤμπορέσῃ νὰ ἀντισταθῇ πολὺ... Ἐπὶ τέλους ἡ Βέρθα θὰ νικήσῃ... Ναί, ἀλλ' ὕστερα;

— Ὅταν φθάσετε εἰς Λάνδ-Κούρτ θὰ προσκαλέσετε τὸν Λαφρεσάνζ καὶ ἐμεῖ νὰ ἔλθωμεν νὰ καθήσωμεν ἐκεῖ ὀλίγας ἡμέρας... "Ω! τὰ κατόπιν θὰ ἦνε εὐκόλα.

— Πολὺ καλὰ!... μόνος ὁ ἐρχομὸς ὁ ἰδιὸς σας καὶ τοῦ Λαφρεσάνζ εἶνε ἱκανὸς νὰ πείσῃ τὴν Ἐλβίραν... Ἀλλὰ δὲν μοῦ εὐρίσκετε καὶ καμμίαν πρόφασιν, διότι δὲν ἀφίνουν δύο νέοι τοιοιτοτρόπως τοὺς Παρισίους διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Βρετάνην.

— Ἀληθῶς, διότι οὔτε ἡ ἐποχὴ τῶν λουτρῶν δὲν εἶνε. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν Λαφρεσάνζ ὑπάρχει ἡ πρόφασις τοῦ κυνη- γίου... καὶ ἐγὼ παλιν ἔχω τὸ μέγα μου σύγγραμμα... τὴν σειρὰν τῶν ἐπιστολῶν μου περὶ Βρετάνης, αἱ ὅποιαι θὰ δημο- σιευθοῦν εἰς τὸν «Ταχυδρόμον» καὶ τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ τὰς ἔχω ἀρχίσει. Αὐτοὶ οἱ λόγοι, αὐταὶ αἱ προφάσεις εἶνε ἐπ- αρκεῖς.

Καὶ ὁ κύριος Σιωδναί κατένευσε, καθόσον τὰ πράγματα ἔβαινον κατ' εὐχὴν, ὅτ' αἰφνης κρούσας τὸν πόδα:

— Καὶ ἡ βαρωνίς!... αὐτὴ ἡ καυμένη ἡ βαρωνίς, τί θὰ εἶπῃ ἄρά γε ὅταν μάθῃ ὅτι αἰφνης ἐφύγαμεν διὰ Βρετάνην; Ὁ Μωροᾶ ἠπόρει.

— Ἀλλὰ ἤμπορεῖτε, ἀπεκρίθη ἐπὶ τέλους, ν' ἀποχωρισθῇτε τῆς βαρωνίδος ὀλίγας ἡμέρας.

— Βέβαια, βέβαια, ἀλλὰ αὐτὸ θὰ λυπηθῇ πολὺ τὴν Ἐλ- βίρην, διότι τὴν ἀγαπᾷ ὡς ἀδελφὴν.

— Θὰ δοῦμε πόσον θὰ διαρκέσῃ ἡ ἀγάπη αὐτὴ, εἶπεν ὁ Φλαβιανὸς σφίγγων τοὺς ὀδόντας.

Ἐπὶ τέλους μετὰ πολλὰς ἀνησυχίας ὁ θεὸς Φιλήμων ἤναγκ- κάσθη νὰ στέρξῃ ἵνα θυσιάσῃ ἐπὶ μακρὸν τὴν συνοδίαν τῆς βαρωνίδος.

— Δὲν θέλω νὰ ἀποκρύψω τίποτε, εἶπεν ἐν συμπεράσματι ὁ Μωροᾶ, ὅτι σεβάρᾳ ἄτοπα θὰ προσέκυπτον ἐκ τῆς παρουσίας

τῆς κυρίας δὲ Γούγκα. Ναὶ μὲν εἶνε φρονιμωτάτη καὶ ἐξυπνοτάτη, ἀλλὰ καὶ περίεργοτάτη· θὰ ἐνόησεν ὅτι καὶ τῆς ἀποκρύπτομεν καὶ θὰ ζητήσῃ νὰ τὸ μάθῃ.

Ὁ θεὸς Φιλήμων προέτεινε τὰ χεῖλη.

— Ἀχ! ... εἶπε συνιστῶν ἐν πᾶσιν ἐχεμυθίαν.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ μάλις κατέστειλε τὸν γέλωτα· ὁ θεὸς Φιλήμων δὲν ἐνόησε διόλου τὴν ὑπερβολὴν...

Λοιπὸν ἦσαν συνεννοημένοι.

Καὶ προέβαλε μὲν ἐνστάσεις τινὰς ἡ θεὰ Ἐλθίρα, ἀλλ' ἡ Βέρθα ἐφάνη τόσον πρόθυμος καὶ τόσον παρέπεισε τὴν θεάν, ὥστε ἀπεφάσισεν αὕτη νὰ στέρξῃ νὰ ἐγκαταλίπῃ τοὺς Παρισίους κατὰ τὸ ἔαρ.

Τίς δ' ἐχάρη ἐκ τῆς ἀναχωρήσεως ταύτης; Ὁ Λαφρεσάνζ, ὅστις μετὰ τινος ἔτι ἡμέρας θὰ εὕρισκετο ἐν Λάνδ Κούρτ ἐναντι ἐκείνης ἣν ἐλάτρευε καὶ ἣς ἐπεθύμει ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ τύχῃ τῆς συγχωρήσεως.

Ὡς πρὸς τὴν Βέρθαν δὲ Κερμόρ αὕτη ἀπέφευγε τοὺς Παρισίους, διότι ἠνώχλει αὐτὴν ἡ πόλις· ἐβλεπε πολλάκις τῆς ἐβδομάδος τὸν Λαφρεσάνζ, ἡ δὲ θεὰ τοῦ νέου τούτου τὴν ἔκκαμνε νὰ ὑποφέρῃ σκληρῶς.

Τὸν ἡγάπα λοιπὸν ἀκόμη;

Τοῦτο οὐδ' αὐτὴ ἐτόλμα νὰ ἐξετάσῃ κατ' ἰδίαν, κατεμέμετο ὅμως ἐκυτῆς ὅτι δὲν κατώρθου ν' ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς καρδίας αὐτῆς τὴν εἰκόνα τοῦ ἀπίστου.

Ὁ θεὸς Φιλήμων ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐφάνη ἐξαίρετος· λίαν ἀκριβῆς ὢν, ἀξιοπρεπὴς καὶ ἐχέμυθος, ἐφαίνετο συναισθανόμενος πᾶσαν τὴν ἀξίαν τοῦ μεγάλου μυστικοῦ, ὅπερ μετ' αὐτοῦ μόνον ἀπέθνησκεν.

Εὐνόητον ἀποβαίνει ὅτι ἡ βχρωνίς παρεπονήθη πικρῶς ὅτε ἔμαθε τὴν ἐσπευσμένην ἀναχώρησιν τῆς οἰκογενείας Σιδωναί.

— Εἰς αὐτὴν τὴν ἀναχώρησιν μέσα πρέπει νὰ εἶνε ὁ Μωροῦ, ἐσχέφθη.

Καὶ ἀμέσως εἰδοποίησε τὸν Θεόδωρον Μενδῶ.

— Πρέπει νὰ ὑπάγετε εἰς Λάνδ Κούρτ, τῇ εἶπεν οὗτος, διότι πρέπει νὰ εἴσθε ἐκεῖ.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ἡ βχρωνίς, θὰ ὑπάγω νὰ τοὺς εὕρω αἰφνης, ἂν καὶ ἀποστρέφωμαι αὐτὸν τὸν τόπον· θὰ πάρω μαζὶ μου καὶ τὴν Γερτρούδην.

Ἡ Γερτρούδην ἔρτσεν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γότλιβ· Θουρ-νερ ἐπαγγέλλετο ὡς πρὶν παρὰ τῇ κυρίᾳ δὲ Γούγκα· ἡ Γερμανίς οὔτε ὠμίλει πλέον, οὔτε ἐγέλα, ἐξετέλει δ' αὐτομάτως τὴν ὑπηρεσίαν τῆς, ἀλλὰ κατενόησαν ὅτι ἦτο ἀδύνατον τοῦ λοιποῦ νὰ ζητήσωσι παρ' αὐτῆς τὰς ὑπηρεσίας, ἃς ἀπέδιδεν ἄλλοτε.

— Ἀχ! Θεόδωρε, πόσον ἄσχημα ἐκάματε νὰ φρονεῖτῃ ὁ Γότλιβ, αὐτὸ τὸ κορίτσι μοῦ προσξενεῖ φόβον μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ὑποκίους τοῖς προσηλώνει καὶ ὅμως μόνον εἰς αὐτὸ ἔχω ἐμπιστοσύνην.

— Ἐὰν νομίζετε ἀναγκαῖον νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ ἐκεῖ, εἶπεν ἀποχαίρετίζων τὴν συνένοχον αὐτοῦ ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου», τηλεγραφήσατε ἐὰν πρέπει νὰ πάρω καὶ ἄλλους μαζὶ μου.

— Πολὺ καλὰ!

Μόλις εἰ πυργοδεσπόται τῆς Λάνδ-Κούρτ ἐγκατέστησαν ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ἐν τῷ πύργῳ, ἔλαβον διεξοδικὴν τοῦ Μω-

ροῦ ἐπιστολήν, αἰτουμένου φιλοξενίαν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ φίλου του Λαφρεσάνζ.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ συνωφρυνώθη παραχρῆμα, ἐκλαβούσα τὸ πᾶγμα ἐναντίον αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Μωροῦ καὶ τοῦ φίλου του γινόμενον, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρνηθῇ, ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαρτερήσῃ, ἀλλ' ἔχασεν ἀμέσως τὴν εὐχαρίστησιν, ὅτι θὰ ἦτο μόνη ἐν Λάνδ Κούρτ καὶ ἀντ' αὐτῆς μεγάλην ἡσθάνθη στενοχωρίαν· ἔπαυσε δ' ἡ εὐχαρίστησις τῆς ἀκριβῶς ἅμα τῇ εἰς Λάνδ Κούρτ ἀφίξει τοῦ Μωροῦ, ὃν ἐδεξιώθησαν μολταυτά αὐθημερόν, ψυχρῶς ὅμως καὶ κατ' ἐθιμοτυπίαν, πλέον ἢ ὅσον μάλιστα ἐπεδέχετο ἡ συμπαθητικὴ οἰκειότης, πρὸς ἣν συνείθισεν αὐτόν· καὶ ἐξεπλάγη σφόδρα ὅτε εἶδεν αὐτὸν προσκλινόμενον καὶ παρακαλέσαντα αὐτὴν νὰ τῇ ὁμιλήσῃ ἐπὶ μικρόν.

Ἡ δεσποινὶς Βέρθα ἐδεῖξεν αὐτῷ διὰ τῆς χειρὸς τὴν πρὸ αὐτῶν εὐήλιον καὶ διὰ τῶν πρώτων λειριῶν κεκοσμημένην μεγάλην δένδροστοιχίαν, οἶονεὶ θέλουσα νὰ τῷ εἴπῃ·

— Ἐκεῖ δύναμαι νὰ σὰς ἀρρασθῶ ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ.

— Δεσποινίς, ἤρξατο εἰπὼν ἐνῶ ἡρέμα παρ' αὐτὴν ἐβάδιζεν, εἴσθε πεπεισμένη ὅτι ἐζήτησα φιλοξενίαν εἰς Λάνδ Κούρτ ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ Λαφρεσάνζ διὰ νὰ συνηγορήσω πρὸς ὑμᾶς ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεώς του, καὶ δὲν συμβαίνει τίποτε ἀπ' αὐτῶν· δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσω καθόλου διὰ τὸν φίλον μου, ὁ ὁποῖος ἔκαμε σοβαρώτατα λάθη, ὅχι... Δι' ἐμὲ καὶ μόνον θὰ σὰς ὁμιλήσω· ἡ ζωὴ μου ὅλη θ' ἀποφασισθῇ ἐδῶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

Ἡ Βέρθα δὲ Κερμόρ ἠτέγισε τὸν Φλαβιανὸν μὲ ἐπαστικὸν βλέμμα, σφόδρα δ' ἐταράχθη ἐξ αὐτοῦ ὁ νέος. Βεβαιῶς μὲν εἶπε τῇ νεάνιδι μέρος τῆς ἀληθείας, δὲν τῇ εἶπεν ὅμως πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

— Δεσποινίς Βέρθα, ὑπέλαβεν ἀποκρινόμενος εἰς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο δι' ἐρωτήσεως, ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ;

— Μεγάλην, ἀπεκρίθη μετ' εἰλικρινοῦς ὁρμῆς, μήπως εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς τὸ εἶπω, κύριε Φλαβιανέ, ὅτι σὰς ἀγαπῶ εἰλικρινῶς, ὅτι σὰς ἀγαπῶ ὡς ἀδελφόν, ἐπ' ἀνέλαθε μετὰ τινος στενοχωρίας καὶ ἐρυθριάσασα μικρόν ἐπὶ τῇ εἰλικρινείᾳ αὐτῆς.

Ὁ Φλαβιανὸς ἔλαθε τὰς χεῖρας αὐτῆς.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησε, πρέπει νὰ μοῦ χρίσετε ἀκόμη ὀλίγας ἡμέρας· εἰμαι προσηλωμένος εἰς ἔργον ἐπανερθώσεως καὶ δικαιοσύνης, τὸ ἔργον αὐτὸ ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον του καὶ ἐγγίζει εἰς τὸ τέλος του καὶ ἔχω ἀνάγκην νὰ μὴ παρκαλώσετε τὴν ἐργασίαν μου μὲ ἐπερωτήσεις ἢ μὲ ἄλλον τρόπον.

Ἡ Βέρθα δὲν ἐδίστασε ποσῶς ἐννοούσα ὅτι ὁ Φλαβιανὸς θὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

— Σὰς πιστεύω, εἶπεν, ἔχω πίστιν πρὸς σὰς, ἐνεργήσατε ὅπως θέλετε καὶ βεβαιώθητε εἰς ἐμέ.

— Ἐπειτα σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ δεχθῇτε ψυχρῶς τὸν ἀτυχῆ φίλον μου Λέοντα...

Ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ συνωφρυνώθη.

— Ἀ! εἶπεν ἡμιφώνως ἡ κόρη, ἰδοὺ ὅτι στρέφεται ἡ ὁμιλία πάλιν ἐκεῖ.

— Σὰς παρακαλῶ, δεσποινίς, διότι ἔχω ἀνάγκην καὶ τῆς συνδρομῆς του, τοῦ πνεύματός του, τῆς ἐνεργητικότητός του, καὶ ἐὰν ὑμεῖς...

Ἡ Βέρθα ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Ἀρκούν αὐτά, κύριε Μωροῦ, τῷ εἶπε, δὲν εἰμπαρῶ νὰ γείνω ἄλλη ἀφ' ὅ,τι εἶμαι καὶ μὴ ἀπαιτῆτε τίποτε περὶ πλέον.

Ταπεινότερον δὲ προσέθηκε·

— Σεῖς δὲν δύνασθε νὰ γνωρίζετε τί ὑπέφερα...

Ὁ Μωροῦ ἐπέμεινε καὶ πάλιν ἐπιθυμῶν νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ.

— Συγχωρήσατέ με ὅτι ἐπανέρχομαι εἰς τὸ δυσάρεστον αὐτὸ ἀντικείμενον, ἀλλὰ θὰ διεκλυθεύτω ὅλη ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου μου, ἐὰν ὡς ἐκ τῆς ψυχρότητός σας ἡ καὶ ἐκ τῆς ἐκδηλώσεως τῆς δυσαρρεσκείας τὴν ὁποίαν τοῦ προξενεῖ ἡ παρουσία σας ἀναγκάσετε τὸν φίλον μου ν' ἀπέλθῃ.

Τὸ πρόσωπον τῆς Βέρθας ἔλαβεν ὑπερσπικὴν ἔκφρασιν.

— Κύριε Μωροῦ, εἶπε σοβαρῶς, ὁ κύριος Λαφρεσάνζ εἶνε ξένος καὶ μέινετε ἡσυχος δὲν θὰ τὸ λησμονήσω.

“Ὡστε ὁ Φλαβιανὸς ἡσύχασε κατὰ τοῦτο καὶ ἦν ἐλεύθερος νὰ ἀσχοληθῇ εἰς τὰς μικράς του, ὡς ἔλεγεν, ὑποθέσεις. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν Λαφρεσάνζ,

— Σὺ, τῷ εἶπε, πᾶρε τὸ τουφέκι καὶ πήγαινε νὰ κυνηγήσῃς γλάρους καὶ πτηνὰ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ μὴ τρέχῃς ὅμως πολὺ κατόπιν τῆς δεσποινίδος δὲ Κερμόρ, διότι αὐτὸ δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ.

— Ἐκεῖνῃ μὲ ὑπεδέχθη κακίστα! Μὲ ἀποστρέφεται! Τί ιδέα ἦτο αὐτὴ νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ!

— Κάμε αὐτὸ τὸ ὁποῖον σοῦ λέγω καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς, διότι ἐὰν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐργάζομαι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου δὲν λησμονῶ ὅμως καὶ σέ, καὶ διὰ τῶν προσπαθειῶν μου ἡ χαριτόβρυτος αὐτὴ κόρη τὴν ὁποίαν ὕβρισε θὰ σέ*συγχωρήσῃ ἐπὶ τέλους ἐὰν δὲν σὲ λησμονήσῃ περισσότερο ἀπ' αὐτὸ δὲν ἡμπορεῖς ν' ἀπαιτήσῃς λοιπὸν πᾶρε τὸ ὄπλον σου καὶ κυνηγήσῃς ἢ προσποιήσου ὅτι κυνηγᾷς, ἀδιάφορον, ἀρκεῖ νὰ μὴ μείνης ἐδῶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, διότι πολὺ φοβοῦμαι ὅτι θὰ κάμῃς καμμίαν μωρίαν.

Ὁ Λαφρεσάνζ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐρωτήσῃ,

— Τί; θ' ἀπουσιάσῃς; φεύγεις;

— Στάσου, εἶπεν ὁ Μωροῦ, μὴ μ' ἐρωτᾷς, διότι δὲν θὰ σοῦ ἀποκριθῶ.

— Τί ἐπιτετηδευμένη μικρομυστικότης εἶνε αὕτη!

— Προσπαθῶ νὰ ἐξυπηρετήσω ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον τὰ συμφέροντά σου καὶ τὰ ἰδικά μου. Παίζομεν διπλοῦν παιγνίδιον καὶ ἐνδέχεται τὸ τέλος νὰ μὴ εἶνε εὐκολον· ἄφες με νὰ διευθύνω τὴν λέμβον καὶ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν γέρω Μωροῦ σου, ὁ ὁποῖος ζητεῖ ν' ἀναπλάσῃ τὴν εὐδαιμονίαν σου, τὴν ὁποίαν κατέστρεψες μόνος σου. Ἐμπρὸς λοιπὸν εἰς τὸ κυνήγι σου καὶ νὰ ἔλθῃς μόνον τὴν ὥραν τοῦ δείπνου. Μάλιστα, δὲν πρέπει νὰ σὲ λυπηθῇ κανεὶς, διότι θὰ βλέπῃς τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ ὅλο τὸ ἑσπέρας.

Καὶ παύων τὸν λόγον διὰ κυχασμοῦ προσέθηκε:

— Καὶ ἡ θεία Ἐλβίρα θὰ σοῦ κάμῃ ἐρωτοτροπίας.

Καὶ ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ μετὰ ταῦτα ἀπῆλθεν ἐκ Λανδ-Κούρτ εἰς Σαιν Μελώ.

“Ὅτε δ' ἐπανῆλθε τὸ ἑσπέρας, ἡ φυσιογνωμία του ἐμαρτύρει ὅτι ἦτο περιχαρής.

Ἡ Βέρθα ἠρώτησεν αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ δι' ἁφώνου γλώσσης, ἐκεῖνος δὲ διὰ ταπεινώσεως τῶν βλεφάρων τῇ εἶπε νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην καὶ ὅτι τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχὴν.

Τὴν ἐπισῶσαν μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Φλαβιανὸς ἀπῆλθε καὶ πάλιν χάριν ἐκδρομῆς, νῦν ὅμως μετὰ τοῦ φίλου του Λαφρεσάνζ.

— Πῶς μὲ πηγαίνεις; τὸν ἠρώτησεν ὁ Λέων ὅτε οἱ δύο νέοι ἐξῆλθον τὴν αὐλειον θύραν τοῦ πύργου τῆς Λανδ-Κούρτ.

— Ἀφοῦ ἐπὶ τέλους ἔχῃς τόσῃν περιέργειαν, ἀκολουθεῖ. Καὶ ὅμως τὴν φορὰν αὐτὴν θὰ σοῦ εἶπω ποῦ πηγαίνομεν. Πηγαίνομεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν πύργον Solidor ἢ Quiquengrogne, ἂν θέλῃς καλλίτερον μὲ ἄλλας λέξεις νομίζω, ὅτι θὰ κατορθώσωμεν ν' ἀνακαλύψωμεν σήμερον τὴν ἀκριβὴ θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται, ἐὰν ὑπάρχουν ἀκόμη, οἱ θησαυροὶ τοῦ Πομπόννη. Ὅλα αὐτὰ συνδέονται, ἀγαπητὲ Λέων, καὶ ὅλα αὐτὰ δύνασαι νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ καταλήξουν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἔλαβε τὰ μέτρα του, διότι δὲν εἰσῆρχετο τις εἰς τὸ φρούριον τοῦ Σαιν-Μελώ, οὐ μέρος ἀποτελεῖ ὁ πύργος Solidor, ὡς εἰς μύλον· ὥστε ἔφερεν ἄδειαν τοῦ φρουράρχου, δοθεῖσαν αὐτῷ προθύμως ὡς δημοσιογράφου.

Παρευθὺς ἐφάρυσσάσθη πρὸς αὐτὸν φρουρὸς τις ὡς ξεναγός, ἐδῆσε δὲ ἐκὼν ἄκων νὰ στέρξῃ τὴν ὄχληράν συνοδίαν του.

— Ὁ πύργος, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκόμεθα, ἔλεγεν οὗτος μονοτόνως, ἐπαναλαμβάνων μυριστὴν ἴσως ταύτην φορὰν τοὺς λόγους του, εἶνε ὁ πύργος Quiquengrogne, ὁ δὲ ἄλλος ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ φρουρίου, ὁ πύργος Général, ἐκτίσθησαν κατὰ τὸ 1498 ὑπὸ τῆς βασιλείας “Αννης, με' ὅλην τὴν ἀντίστασιν τοῦ ἐπισκόπου καὶ τὴν ἀντίστασιν αὐτὴν ὑπαινίσσονται αἱ κεχαραγμέναι λέξεις, τὰς ὁποίας ἡμπορεῖτε ν' ἀναγνώσετε ἐπὶ τοῦ πύργου τοῦ εὐρισκόμενου εἰς τὴν θύραν τοῦ ἁγίου Θωμᾶ πρὸς τὴν θάλασσαν Qui quen grogne, ainsi sera. c' est mon bon plaisir.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἤκουεν ἐν ὑπομονῇ τὰς ὅλως περιττάς ταύτας ἐξηγήσεις, διότι ἀπὸ πολλοῦ ἐγνώριζε τὰς ἱστορικάς ἐκεῖνας λεπτομερείας, ἀμφότεροι δὲ οἱ νέοι, προπορευόμενου τοῦ φύλακος, ἀνέβησαν τὴν ἐλικοειδῇ λιθίνην κλίμακα, τὴν ἄγρυσαν εἰς τὸν ὄροφον ὅπου αἱ ἐπάλλξεις.

Ἐκεῖθεν τὸ βλέμμα περιελάμβανεν ἀχανῆ ὀρίζοντα· ἡ ἀπέραντος θάλασσα ἐξετείνετο μεγάλως περιβαλλομένη ὑπὸ νησιδίων καὶ βράχων, οἵτινες ἐφάνιντο ὑπερασπίζοντες τὴν εἰσοδὸν τοῦ Πύργου, καὶ στρεφόμενός τις ἔβλεπε τὰ ἐλικοειδῇ ρεῖθρα τοῦ ποταμοῦ καταρρέοντα ἀνά μέσον ποταμίστων κλιτύων.

Ὁ Μωροῦ πλησιάζας πρὸς τὸ λίθινον περίφραγμα παρετήρει προσεκτικῶς διὰ ναυτικῶν διόπτρων τὴν ἐξοχὴν.

— Ἰδοὺ ἡ Λανδ-Κούρτ, εἶπε, τὸ Βοικντέ, καὶ ἀπωτέρω εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους τῆς Λανδ-Κούρτ ἡ Ville es-coq μικρὸν χωρίον μὲ ὀλίγας οἰκίας.

Εἶτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν φρουρόν:

— Πῶς ὀνομάζεται αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ πύργου Quiquengrogne, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκόμεθα;

— L'angle galère, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ φύλαξ.

— Καλὰ.

Καὶ ὁ Μωροῦ προσέθηκε σφίγγων τοὺς ὀδόντας:

— Καλὰ εἴμεθα.

Ἀπῆρχοντο δ' ἡδὴ τοῦ πύργου Solidor, ὅτε ὁ φύλαξ ἐκπληκτος λέγει αὐτοῖς:

— Δὲν ἐπιθυμεῖτε, κύριε, νὰ ἐπισκεφθῆτε τὰ ἐπίλοιπα μέρη τοῦ φρουρίου;

— Ὅχι, εὐχαριστῶ, φίλε μου, μόνον τὸν πύργον Solidor ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν.

— Ὅτε οἱ δύο φίλοι εὐρέθησαν ἔξω τοῦ πύργου, ὁ Μωροά ἔστη.

— Λοιπόν, εἶπε τῷ Λέοντι, εἶσαι πεπεισμένος! Ἐννοεῖς ὅτι τὰ πράγματα πηγαίνουν καλὰ; ἐνθυμεῖσαι τὸ κείμενον τοῦ χρυσοῦ φυλλοῦ; Alléco, ἀρχίζω ἀπ' αὐτοῦ ἐξ ἐπιτήδευς alléco σημαίνει Σαιν Μαλώ, τὸ δὲ Angle-galère τὸ εἶπομεν ὅτι σημαίνει Quiquengrogne. Ὡ! μεῖνε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ κάμω κανὲν λάθος. Ἐφρόντισα νὰ τὸ εἶπω καὶ νὰ τὸ ἐπαναλάβω ἐνώπιον τῆς βαρωνίδος ὅτι τὸ χρυσοῦν φύλλον εἶνε κατατεθειμένον εἰς τὴν τράπεζαν τῆς Γαλλίας, καὶ χάριν μάλιστα αὐτῆς τῆς προφυλάξεως ἐγὼ ὑπάρχω ἀκόμη...

— Σὲ πιστεύω, ἀπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ, μὲ προσηλυτίσας... ἐξακολουθεῖ, σὲ πιστεύω...

— Ἐξακολουθῶ λοιπόν... ὅλα διαλευκαίνονται, τὰ ἄγνωστα βαθμυδὸν καθίστανται γνωστά. Σαιν-Μαλώ, πύργος Quiquengrogne. Angle-galère, τώρα δ' ὑπάρχει ὁ ἀριθμὸς 1523, ἡ διεύθυνσις ὅμως τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ φανερώνεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης λέξεως, τῆς λέξεως Sud...

— 1523 τί; ἠρώτησεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Ἐπιμένεις εἰς ὅλα. Βεβαίως δὲν εἶνε πόδες, διότι προφανῶς εἶνε πολὺ σύντομος ἡ ἀπόστασις, ἐπειδὴ 1523 πόδες εἶνε μόλις ἀπ' ἐδῶ ἕως ἔξω τῆς πόλεως· ἐπιτρέπεται λοιπόν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι εἶνε ὀργυιαί, διὰ τὸν λόγον ὅτι 1523 ὀργυιαὶ μετροῦμεναι κατὰ κάθετον νοτίως τῆς Angle-galère μᾶς φέρει παραδόξως πλησίον τοῦ κτήματος τῆς Λάνδ-Κούρτ.

Τὸν Λαφρεσάνζ κατέπληττον ἡ ὀρθότης τῶν σκέψεων τοῦ φίλου του.

— Ἀς ἐξακολουθήσωμεν, εἶπε καὶ πάλιν ὁ Φλαβιανός· εἴμεθα τώρα εἰς τὸ 1523, πρὸς νότον, λοιπόν ἂς παραδεχθῶμεν πρὸς στιγμὴν ὅτι πρόκειται περὶ ὀργυιῶν καὶ ἂς ὑπολογίσωμεν τὴν ἀπόστασιν κατὰ τὴν κλίμακα τοῦ γεωγραφικοῦ πίνακος τοῦ ἐπιτελείου· εὐρισκόμεθα χωρὶς ἀμφιβολίαν ἄνω τοῦ παραδείσου τῆς Λάνδ-Κούρτ.

— Καὶ εὐρισκόμενοι ἐκεῖ;

— Εὐρισκόμενοι ἐκεῖ ἔχομεν τὸ μέγα σημεῖον τῆς ἀφετηρίας καὶ ἐκεῖθεν ἐξακολουθοῦμεν... Τί λέγει τὸ χρυσοῦν φύλλον; «Ville, 488, est coq.» Φανερόν ὅτι εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ ὁ Πομπόννης ἠθέλησε νὰ μεταβάλλῃ τὴν ταξιν τῶν παραγόντων... Ἀκολουθεῖ με. Ὁ ἀριθμὸς 488 πρέπει νὰ θεωρηθῇ μέτρον ὡς τὸ προηγούμενον· πρὸς στιγμὴν ἀφαίρεσε τὸν ἀριθμὸν, τί μένει; Ville-est-coq, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ χωρίου, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται πρὸς ἀνατολάς, πρὸς ἀνατολάς, ἐννοεῖς; ἀπὸ τὸ σημεῖον, ἀπὸ τὸ ὅποιον λήγει ἡ κάθετος γραμμὴ, ὀνομάζεται Ville est coq. Εὐρὲ λοιπόν ὁ Πομπόννης τὸ μέσον μὲ τὴν προσθήκην ἐνὸς καὶ μόνου γράμματός, νὰ ὑποδείξῃ τὴν θέσιν καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἀφετηρίας· περὶ πλέον δὲ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ παραδείσος καὶ τὸ κτῆμα τῆς Λάνδ-Κούρτ ἦτο ἄλλοτε πολὺ περιορισμένον, ἀλλ' ἔπειτα περιελήθησαν ἐντὸς τοῦ παραδείσου καὶ μέρος ἀπὸ τὰς γαίας τοῦ χωρίου Ville-est-coq, λόχμαὶ ἀρκετὰ εὐρύχωροι καὶ χερσοὶ γαῖαι.

— Μ' ἐκπλήττει, ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ, τί περίσματα καὶ συμπεράσματα εἰν' αὐτά! καὶ φαίνεσαι τόσο βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας σου!

— Διότι ἐβασάνισα πολὺ τὸ πρᾶγμα. Ἐπαναλαμβάνω

λοιπόν... Τὸ κατ' ἐμὲ δέον νὰ μεταφρασθῇ Ville 488 est, coq à toises est. Ville es coq.

— Καλλίστα.

— Ὑπολείπεται ἐν σκοτεινὸν σημεῖον, ἦτοι τὸ P†3. Τὸ P ὑποθέτω ὅτι σημαίνει βάθος, ἀλλ' ἐπειδὴ παρεδέχθημεν ὅτι οἱ ἄλλοι ἀριθμοὶ σημαίνουν μέτρα εἰς ὀργυιας δὲν ἤμπορῶ νὰ πιστεύσω ὅτι πρόκειται καὶ τώρα περὶ ὀργυιῶν, διότι 3 ὀργυιαὶ ἀποτελοῦσι δεκαοκτὼ πόδας καὶ τὸ βάθος αὐτὸ εἶνε πολὺ, ἐπειδὴ οἱ κατορύξαντες τὸν θησαυρὸν μίαν μόνην νύκτα εἶχον καιρὸν ν' ἀνασκάψουν καὶ πληρώσουν τὸ χάσμα· αὐτὸ εἶνε τόσο σπουδαῖον, διότι ἄμα φθάσωμεν εἰς τὸ ὀρισμένον σημεῖον, θ' ἀποκαλυφθῶσι τὰ κεκρυμμένα.

Καὶ οὕτως ὁμιλοῦντες οἱ δύο φίλοι παρηκολούθουν τὴν γραμμὴν τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ράγκου.

Ὁ Μωροά ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ χάρτην τοῦ ἐπιτελείου καὶ χαράξας κάθετον πρὸς νότον γραμμὴν ἀπὸ τῆς Angle-galère εἰσέλασεν, ὡς τὸ ἀνήγγειλεν, ἄνω τῆς Ville es-coq.

Οὐδεμία ὑπελείπετο ἀμφιβολία ὅτι ὀρθὸς ἦν ὁ συμπερασμὸς καὶ ὅτι εὐρίσκετο ἐν τῇ ἀληθείᾳ.

— 1523 ὀργυιαί, ἐπανελάθε, διότι βλέπεις ὅτι πρόκειται περὶ ὀργυιῶν, ἀποτελοῦσι περίπου 3,050 μέτρα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ κάθετος γραμμὴ τὴν ὁποῖαν ἐχάραξεν ἐκτείνεται πέραν τοῦ ποταμοῦ, πρέπει νὰ ὑπολογίσωμεν καὶ τὸ πλάτος αὐτοῦ, 488 δ' ὀργυιαὶ πρὸς ἀνατολάς μᾶς διδόν 976 μέτρα. Σὺρε γωνίαν εὐθὺ πρὸς ἀνατολάς, βλέπεις λοιπόν ἀπὸ τώρα ὅτι πίπτομεν ἐντὸς τοῦ παραδείσου τῆς Λάνδ-Κούρτ.

— Τί θὰ κάμῃς λοιπόν;

— Ἀπλούστατον· ὅταν οἱ φιλοξενούντές μας κοιμηθῶσι τὸ ἑσπέρας, θὰ κάμωμεν μικρὸν νυκτερινὸν περιπάτον. Βλέπεις ἐκείνην τὴν μεγάλην δρυῖν, ἐκείνην τὴν καστανέαν καὶ ἐκείνην τὴν κλήθραν, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν δενδρῶνα, δύνασαι νὰ τὰς διακρίνης καλλίστα μὲ τὰς διόπτρας μου. Εἶνε σελήνη καὶ θὰ ὑπάγωμεν πεζῇ εἰς τὰ τρία αὐτὰ δένδρα, θ' ἀναρριχηθῶμεν μάλιστα ἐν ἀνάγκῃ εἰς τοὺς κλάδους αὐτῶν καὶ σύροντες εὐθεῖαν γραμμὴν θὰ φθάσωμεν εἰς ἀνωμάλιαν τοῦ ἐδάφους, ἡ ὁποία θὰ δείξῃ τὴν θέσιν μᾶς. Ἄλλως, ἐπανελάθεν ὁ Φλαβιανός, ἔαν εὐρεθῶμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ λάβωμεν τὸ ἀκριβὲς μέτρον, καὶ δὲν εὐρωμεν σημεῖον, θὰ ἔχωμεν τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ ἀκριβὲς σημεῖον ἐπὶ τοῦ χάρτου τοῦ ἐπιτελείου... τὸν ὅποιον ἔχω ἐδῶ... Πιστεύσέ με δὲ ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ λάθος.

— Σὲ πιστεύω, ἀνταπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ, καὶ πρῶτος ὁμολογῶ τὴν ἐνεργητικότητά τὴν ὁποῖαν καταβάλλεις εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν· ἀρχίζω δὲ νὰ πιστεύω ὅτι εἶνε πιθανὴ ἡ ὑπαρξίς τοῦ θησαυροῦ! Κύριος οἶδε διὰ ποῖον ἄπιστον μ' ἐχρημάτισες.

— Ἐλα, μεῖνε ἡσυχος, ὑπέλαθεν ὁ Μωροά μειδιᾶσας προσηνῶς, δὲν θὰ καταχρασθῶ τὴν νίκην μου καὶ ὁ θρίαμβός μου θὰ εἶνε μέτριος.

Καὶ ἐνῶ διελέγοντο οὕτως οἱ δύο φίλοι, ἐπανελάθεν τὴν εἰς Λάνδ-Κούρτ ἄγουσαν ἀνερχόμενοι τὴν δεξιάν τοῦ Ράγκου ποταμοῦ ὄχθην.

Ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ ὀλίγων λεπτῶν ὁ Λαφρεσάνζ ἔμενεν ἄπνους, φαινόμενος ὅτι σκέπτεται, ὁ Φλαβιανός τὸν ἠρώτησε φυσικώτατα·

— Τί σκέπτεσαι ;

— Τὸ ἐξῆς, ὅτι ὁ Γκυ δὲ Βριακ ὑποδείχας ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ φύλλου τὸ ἀκριβὲς μέρος ὅπου εὐρίσκονται αἱ... οἰκονομίαι του, διότι μοῦ φαίνεται πολὺ μεγάλη ἡ λέξις θησαυρός, εὔρε βεβαίως σημεῖον διὰ τὴν δηλώσῃ τὴν κάθετον γραμμὴν, διότι ἐπὶ τέλους εἶχεν ὑπ' ὅφει τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ· ἀλλὰ ἡ εὐθεῖα γραμμὴ τῆς Angle galère ἡ ὁποία πίπτει ἐκατέρωθεν τοῦ Ράγκου, ἀπαιτεῖ προφανῶς σημεῖον πρὸς ὁρισμὸν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν τῆς ἀπαραιτήτου εὐθείας γωνίας.

— Ἀφοῦ ἐσκέφθην ἐπὶ πολὺ, ἀνταπήντησεν ὁ Φλαβιανός, ἡτοιμαζόμεν νὰ ζητήσω ἀκριβῶς τὸν τρόπον τῆς λύσεως τοῦ μικροῦ τούτου προβλήματος χωρὶς πολὺ κόπον.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐξηκολοῦθει παρατηρῶν τὸν ὀρίζοντα.

— Δὸς μοι τὰ διόπτρά σου, εἶπε, καὶ παρατηρήσας δι' αὐτῶν, ἰδοὺ, ἰδοὺ, στοιχηματίζω, τὸ σημεῖον τῆς ἀφετηρίας περὶ τοῦ ὁποίου λέγεις, ἡ μεγάλη ἐκείνη καστανέα, ἡ ὁποία ὑφύεται μόνη ἐπὶ τοῦ γηλόφου ἐκείνου ἐτέρωθεν τοῦ Ράγκου, τὸ δένδρον αὐτὸ ἔχει ἡλικίαν τριακοσίων ἢ τετρακοσίων ἐτῶν, καὶ περὶ πλεόν εὐρίσκεται εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν, εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν μετὸν ἐξώστην τοῦ πύργου Solidor· ἐπὶ τέλους δὲ θὰ ἴδῃς ὅτι εἶνε κατὰ κάθετον πρὸς τὸν τοῖχον τοῦ παραδείσου, ὁ ὁποῖος ἐγγίζει πρὸς τὴν κώμην Ville-es-coq.

— Καλὰ νομίζω, λέγεις, ἀπεκρίθη ὁ Φλαβιανός, καὶ τῶρὰ σὺ πλέον, καὶ οὐχὶ ἐγώ, διεξάγεις τὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Εἶνε καιρὸς πλεόν, εἶπε... Τέλος πάντων ἐπειδὴ τὸ δένδρον αὐτὸ εἶνε βεβαίως στρατηγικὸν σημεῖον θὰ σημειοῦται ἐπὶ τοῦ γεωγραφικοῦ πίνακος τοῦ ἐπιτελείου καὶ ἐξ αὐτοῦ θὰ μάθωμεν τὴν ἀκριβὴ ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Ville es coq ...

— Ἐξαίρετα, ἀπεκρίθη ὁ Μωροά, ἐπανελθὼν εἰς Ἀνδ Κούρτ ... μετὰ μικροῦ θ' ἀναβῶμεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ θὰ εὐρίσκωμεν τὸ σημεῖον αὐτὸ ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ, καὶ τὸ ἐσπέρας...

— Διατί τὸ ἐσπέρας ;

— Διότι, εἶπεν ἐν συμπεράσματι ὁ Μωροά, ἐπειγόμεθα καὶ διότι φρονῶ ὅτι ἐξ ἄπαντος θὰ ἔχωμεν ἐντὸς ὀλίγου καὶ ἄλλους ἐδῶ ... Ὡστε τὸ ἐσπέρας θὰ χάσωμεν τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀκούσωμεν νὰ ψάλλῃ ἡ θεῖα Ἑλβίρα καὶ θὰ ὑπάγωμεν νὰ περιπατήσωμεν εἰς τὸν παράδεισον· εἶνε αἰθρία, καὶ σελήνη καὶ δὲν θὰ χάσωμεν τοὺς κόπους μας.

Ὁ Λαφρεσάνζ καὶ ὁ Φλαβιανός εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐξῆλθον κατευθυνθέντες εἰς τὸν παράδεισον, δὲν ἠπαύσαντο δὲ ὁ Φλαβιανός, διότι λαμπρὰ καὶ ἀνεπισκίαστος σελήνη ἐφώτιζε τὰς δειροστοιχίας τοῦ παραδείσου καὶ τὰ δένδρα καὶ μεγάλη ἐπεκράτει σιωπὴ, ἀκουσμένων μακρόθεν μόνον τῶν ρεῖθρων τοῦ Ράγκου ποταμοῦ.

Ἐβαδίζον δ' ἐν τῷ παραδείσῳ ὁμιλοῦντες ἡμιφώνως.

Τί ὅμως εἶχον νὰ φοβηθῶσι τὴν ὥραν ἐκείνην, ἀφοῦ οἱ μὲν δύο φύλακες κοιμώμενοι δὲν ἠδύναντο ν' ἀκούσωσιν, αὐτοὶ δ' ἦσαν μόνον, μονώτατοι ;

Μετὰ πολλοὺς ἐλιγμούς ἀφίκοντο διὰ τῆς μεγάλης δειροστοιχίας μέχρι τοῦ τοίχου τοῦ παραδείσου καὶ τῆς θύρας, ἣν γνωρίζει ἤδη ὁ ἀναγνώστης, ἐὰν ἐνθυμῆται τὰς συνεντεύξεις τῆς Γερτρούδης Ἐρτσεν καὶ τοῦ Γότλιβ Θουρνερ· ἐκεῖ ὁ Μωροά ἐξήτασε τὸ μέρος, εὐκόλος δ' ἦν ἡ ἐξέτασις, διότι ὁ παράδεισος κατέβαινε μέχρι τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ.

« Ὡστε ἐν τῇ ἀκρᾷ τῆς μεγάλης δειροστοιχίας εὐρίσκοντο

ὡς ἐν τῇ κορυφῇ γηλόφου καὶ ἐκεῖθεν ἠδύναντο νὰ ἴδωσι μακρὰν τὸ ἕτερον ὁροπέδιον τὸ δεσπόζον τοῦ ποταμοῦ.

— Ποῦ εἶσαι, εἶπεν ὁ Λαφρεσάνζ ἐκτείνων τὸν βραχίονα, τί σοῦ εἶπα; δὲν ἠπατήθην, τῶρὰ φαίνεται ἡ καστανέα, ὅμοι ἄζει μὲ κατεσκληνότεα σκελετὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ γηλόφου. Βλέπεις τοὺς μεγάλους καὶ ἀπειλητικούς βραχίονας τῆς ; ἡμεῖς παρατηροῦντες αὐτὴν εὐρισκόμεθα ἀκριβῶς εἰς γωνίαν ὀρθίαν καὶ ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ὁ συμπερασμὸς μου εἶνε ὀρθὸς καὶ ὅτι δὲν ἠπατήθην.

Ὁ Μωροά κατένευσε χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ· τοῦτο δ' ἐφαίνετο σημαινόν ὅτι εἶχε δίκαιον ὁ Λαφρεσάνζ· στρέψας δ' εἶτα τὰ νῶτα εἰς τὸν ποταμὸν ἀνῆρχετο τὸν τοῖχον τοῦ παραδείσου, βαινὼν μολὶς βατὴν ἐκ σπαρτίων καὶ θάμνων ἀτραπόν. ἦν διὰ τὴν διέλευσιν τις ἔπρεπε νὰ παραμερίσῃ αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν, ὅτε ἔστη αἶφνης ἐμπροσθεν ἀδενδρὸν τόπου, ἐκτάσεως μέτρων τινῶν, ἐφ' οὗ ὑπῆρχον πλάκες λίθιναι, συσσωρευθεῖσαι ἐξεπίτηδες, ὡς φαίνεται, ἀπὸ πόσου μὲν χρόνου ἄδηλον, παντως ὅμως ἀπὸ αἰώνων, καθόσον ἡ βροχὴ κατέστησεν αὐτὰς διὰ τοῦ χρόνου βρυώδεις· σπαρτῖα καὶ θάμνοι ὑψηλοὶ περιέβαλλον τὸν ἀδενδρὸν ἐκείνον τόπον καὶ περίξ τῶν πέτρων ὑπῆρχεν οἰοῦναι κυκλοτερὴς ἀτραπός.

Στραφεὶς ὁ Μωροά παρετήρησεν ὀπίσθεν αὐτοῦ, ἔβλεπε δὲ ἐν ἀπόπτῳ διὰ μέσου εὐρέως χάσματος τὸν ὑψηλὸν κορμὸν καὶ τοὺς μεγάλους κλάδους τῆς καστανέας.

— Ναί, εἶπε μετὰ πεποιθήσεως, καλὰ ἔλεγες, Λέον, ἐδῶ πρέπει νὰ εἶνε,

— Ἐξαίρετα, προσέθηκεν ὁ Λαφρεσάνζ ὅστις ἔτρεχε πρὸς τὸν φίλον του· παρατήρησε προσέτι, ἀγαπητὲ Φλαβιανέ, ὅτι αὐτὸς ὁ ἀδενδρὸς τόπος δὲν φαίνεται διόλου εἰς τὸ μέσον τῆς λόχμης καὶ ἐξ οὐδενὸς προδίδεται, αὐτὸ δὲ τὸ χάσμα τὸ ὁποῖον φαίνεται ὡς νὰ ἔγεινεν ἐπὶ τούτῳ πρὸς διάκρισιν μακρόθεν τοῦ σημείου τῆς ἀφετηρίας· οὔτε ἐκ τῶν ἐμπροσθεν οὔτε ἐκ τῶν ὀπίσθεν δύναται νὰ παρατηρηθῇ, ὅταν εὐρίσκεται τις εἰς τὸν παράδεισον, εἴτε εἰς τὴν δειροσφυτεῖαν, εἴτε εἰς τὴν πρασιάν.

— Ναί, καλὰ λέγεις· ἐὰν ὑπάρχῃ ὁ θησαυρός, ἐδῶ εἶνε· τῶρὰ δὲν μένει ἄλλο παρὰ ν' ἀνακαλύψωμεν ἀκριβῶς τὸ μέρος, διότι καὶ ἡ ἐξακρίβωσις τοῦ μέρους καὶ τὸ βάθος εἶνε προβληματικά. Αὔριον τὰ μεσάνυχτα θὰ ἐπανέλθωμεν, θὰ ἐργασθώμεν ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἀνάγκῃ καὶ θὰ ἔχωμεν τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

— Ἐξαίρετα... εἴμεθα σύμφωνοι.

— Λοιπὸν τῶρὰ ἄς ἐπιστρέφωμεν.

Οἱ δύο φίλοι ἀπεμακρύνθησαν, μολὶς δ' ἐξῆλθον τοῦ ἀδενδρὸς τόπου καὶ διανοιγόντων τῶν σπαρτίων καὶ τῶν θάμνων ἐφάνη ἡ κεφαλὴ τοῦ Θεοδώρου Μενδώ, ἣν σεληναία ἀκτὶς ἐφώτισεν ὡρῶς.

Θ'

Ἐκπλήξεις ἐπὶ ἐκπλήξεων.

Ἡ ἐκδρομὴ τοῦ Φλαβιανοῦ καὶ τοῦ Λαφρεσάνζ δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ.

— Αὔριον, ἐπανελάμβανεν ὁ Μωροά, τὴν νύκτα θ' ἀρχίσωμεν τὴν ἀνασκαφὴν, μένει δὲ νὰ εὐρωμῇ ἐν ἄγνωστον σημείον, τὸ ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 3 δηλούμενον βάθος· τί νὰ σημαίνει ἀρὰ γέ ;

— Μπα ! ἀνταπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ ραθύμως, ἐὰν ἐκεῖ εὐρίσκωνται αἱ οἰκονομίαι, θὰ τὰς εὕρωμεν ἐπὶ τέλους.

Καὶ ἐπὶ ἀντήλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνθα ὁ θεῖος Φιλήμων διὰ θορυβωδῶν ἀνευφημιῶν ἐχαιρέτισε τὴν ἐπάνοδόν των.

— Ἄ ! εὖγε, ἐξαίρετα, ἀνέκραξε· λοιπὸν θὰ εἰμπορέσωμεν ν' ἀκούσωμεν ὀλίγην μουσικὴν. Ποῦ εἶσαι, Βέρθα, κόρη μου, μοὶ κάμνεις τὴν χάριν νὰ εἴπῃς ν' ἀνάψουν τὰ φῶτα εἰς τὸ περίπτερον. Σὰς ὁμολογῶ, φίλοι μου, ὅτι μὲ πολλὴν χαρὰν θὰ εἰσέλθω εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συμφωνιῶν μας.

Ἡ δεσποινὶς ὅμως δὲ Κερμόρ δὲν ἐκινήθη ποσῶς τῆς θέσεώς της εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ θεῖου της, ἀλλ' ἐπὶ τῆς φλιάς τῆς αἰθούσης ἵσταμένη ἐφάνετο ἀκρωμένη θόρυβόν τινα ἐκτός.

Ὁ Λαφρεσάνζ καὶ ὁ Μωροά ἀντήλλαξαν βλέμμα σημαῖνον, «Αἶ, τί νὰ κάμωμεν, καὶ τώρα πρέπει νὰ ὑπομείνωμεν τὴν ἀρμονίαν τῆς θείας Ἑλθίρας,» καὶ ἡτοιμάζοντο νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ περίπτερον, ὅτε ἐστήσαν καὶ αὐτοὶ, ἀκούσαντες ὡσαύτως τὸν θόρυβον, ὅστις διήγειρε τὴν προσοχὴν τῆς Βέρθας.

Ὁ θόρυβος ἐκεῖνος προήρχετο ἐκ τοῦ ἤχου κωδωνίσκων καὶ ἐκ μαστιγώσεων, ἡκούσθη δὲ καὶ κώδωνος ἤχος, ἡνέωγη ἡ κυγκλιδωτὴ θύρα τοῦ Λάνδ-Κούρτ καὶ εἰσῆλθεν ἀγοραῖον ὄχημα ὑπὸ δύο συρόμενον ἵππων, ὅπερ περιεκάμψαν τὴν αὐλὴν, ἔσση πρὸ τῆς ὑπαίθρου κλίμακος.

Εἶτα δ' ἡκούσθη φωνὴ λέγουσα :

— Σταθῆτε, εἶνε περιττὸν νὰ εἰπῆτε πᾶσι εἰμαι, διότι μὲ γνωρίζουν.

Εἰς τέλος ἡνέωγη ἡ θύρα καὶ τοὺς ξένους τῆς Λάνδ-Κούρτ κατέκλυσε θροῦς μεταξωτῶν, βελούδων καὶ μηλωτῶν.

Ἦν ἡ βαρωνίς δὲ Γούγκα, ἥτις ἐν πρώτοις ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τῆς Βέρθας καὶ εἶτα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θείας Ἑλθίρας ἐπὶ τέλους δ' ἔθλιβεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ ὁ θεῖος Φιλήμων. Διὰ δὲ τῆς ἡμιανόικτου θύρας ἐφάνετο ἡ ὠρχὰ καὶ ἀπαθὴς κεφαλὴ τῆς Γερτρούδης Ἑρτσεν.

Ἡ ὑπηρέτρια ἦτο κατάφορτος ὑπὸ χαρτονίων καὶ σάκων.

— Δὲν ἡμπόρεσα νὰ βσταῶ, ἔλεγεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα μετ' αὐξούσης ὁλονὲν εὐστροφίας γλώσσης. Ὅταν εἶδα ὅτι ἀνεχωρήσατε, νὰ μὲν ἐνόμισα ὅτι θὰ αἰσθανθῶ τὴν ἑλλειψίν σας, ἀλλὰ δὲν ἡμπόρεσα νὰ ὑποθέσω ὅτι θὰ ἦτο τόσο μεγάλη καὶ τόσο ἀφόρητος· τότε λοιπὸν, — γνωρίζετε σεῖς ὅτι εἰμαι γυναικὴ τῶν ἀποφάσεων καὶ ὅτι δὲν καθήκει νὰ λεπτολογῶ : «Γερτρούδη, εἶπα, ἐντός δύο ὥρων θ' ἀναχωρήσωμεν»· Καὶ μετὰ δύο ὥρας ἡ Γερτρούδη καὶ ἐγὼ ἀνεχωρήσαμεν.

Λαβοῦσα δ' εἶτα μίαν τῶν χειρῶν τῆς Βέρθας καὶ εἶτα τὴν τῆς θείας Ἑλθίρας καὶ ἐνώσασα αὐτάς ἐν τῇ ἐκυτῇ εἶπε συγκεκινημένως :

— Πόσον γλυκὺ πρᾶγμα εἶνε ἡ φιλία ! Πόσον ταχέως καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ τις ἀποκτῶνται ἡδέει συνήθειαι, αἱ ὅποιαι δὲν εἶνε εὐκόλουν νὰ λησμονηθῶσι ! Δὲν εἰμπορεύσασα νὰ κάμω χωρὶς ἐσᾶς, φίλτατοι... δὲν εἰμπορεύσασα νὰ λησμονήσω τὰς ἐσπέρας τὰς ὁποίας ἐπερνούσαμεν ὁμοῦ καὶ τὰς μακρὰς συνομιλίας μας, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθα εἰς τὴν Βρετάνην· καὶ ὅταν μὲ βαρεθῇτε νὰ μοῦ τὸ εἰπῆτε νὰ πηγαίνω !

Πάντα ταῦτα ἐλέγχθησαν τοσοῦτον τεχνήντως καὶ τοσοῦ-

τον λαμπρῶς, ὥστε δὲν ᾔδουντο νὰ ὑποθέσωσιν ὅτι ὑπεκρύπτετο ἀγενὴς ὑπόκρισις.

Ἡ Βέρθα δὲ Κερμόρ κατέστη μὲν κατωχρᾶς, ἀλλ' ἀπεκρίθη μετὰ χάριτος εἰς τὰς φιλοφρονήσεις τῆς βαρωνίδος, καὶ ὅσον καὶ ὑπερήφανος ἦτο καὶ ὑψηλόφρων ἢ ὥστε ν' ἀποδείξῃ τὴν δυσαρέσκειαν, ἦν ἡσθάνετο ὡς ἐκ τῆς αἰφνιδίου ἀφίξεως τῆς βαρωνίδος. Δὲν ἐφρόνει δὲ ὅτι ἡπατάτο, πεπεισμένη ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἔτρεχε κατόπιν τοῦ Λαφρεσάνζ καὶ ἤρχετο ν' ἀποπειραθῇ ἐνώπιόν της τελευταίαν ἀπόπειραν ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπαγάγῃ αὐτὴν αὐτὸν ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς.

— Βάστα καλὰ, ἐψιθύρισε ὁ Μωροά εἰς τὸ εὖς τοῦ φίλου αὐτοῦ.

Εἶτα δ' ἐν μέσῳ τῶν περιπαθειῶν τῆς ἐπιτηδείας ὑποκριτρίας ἐπαρουσιάσθη, εὐχον ἀναφωνήσας δις, «ὦ ! ὦ !»

Ἡ βαρωνίς ἀνέτεινεν αἶφνης τὴν κεφαλὴν, προσποιηθεῖσα δὲ ζωηρὰν ἐκπληξιν,

— Ὡ ! ἀνέκραξεν, ὁ κύριος Λαφρεσάνζ ! ὁ κύριος Μωροά ! καὶ σεῖς ἐδῶ !... καὶ δὲν σὰς ἐβλεπα ! τί τρελλή, ποῦ εἰμαι ! Συγχωρήσατέ με... χαίρω πολὺ ! Ὅτ' ἀρχίσωμεν λοιπὸν πάλιν τὸν ἴδιον βίον τοῦ παρελθόντος φθινοπώρου καὶ θὰ εἶνε ἐξαίρετα... θὰ χορτάσωμεν τὴν ἄνοιξιν. Πόσον χαίρω ὅτι ἐγκατέλειψα τοὺς Παρισίους, ἐπειδὴ εὐρισκόμεθα ὅλοι συνηγμένοι...

Ὁ Φλαβιανὸς διέκρινε τὴν βαρωνίδα θέλων νὰ δεῖξῃ αὐτῇ ὅτι ἔμενεν ἀκαμπτος.

— Ὅλοι δὲ ὅχι, βαρωνίς, ὑπέλαβεν ἀντείνας τὴν λέξιν, διότι μὰς λείπει ὁ Θεόδωρος Μενῶ, ὁ ἐξαίρετος ἐκεῖνος Θεόδωρος Μενῶ !

— Τὸν ὁποῖον δὲν εἰμπορεῖτε νὰ ὑποφέρετε, ἀνταπήντησεν ὀξυχόλως ἡ κ. δὲ Γούγκα.

— Εἶνε ὅμως συμπαθητικώτατος, εἶπεν ἀμέσως ὁ Μωροά κατὰ τὸν ὅσον τοιοῦτον ὥστε ἀδύνατον ἀπέβαινε νὰ ἐννοηθῇ ἐὰν ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν ἢ μὴ.

— Ἄ, κυρία Σιωνδαί, εἶπεν εἰς ὑποστήριξιν εὐφημισμού.

— Ἀγαπῶμεν ὅλοι πολὺ τὸν κύριον καὶ θὰ εἶνε παντοτε εὐπρόσδεκτος μεταξὺ ἡμῶν, ὅπως ὅλοι οἱ φίλοι μας, καὶ Βέρθα :

Ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ ἀπεκρίθη :

— Ἐξαίρετα, θεῖς μου, γνωρίζετε καλῶς ὅτι χαίρομεν ὅλοι ὅταν βλέπωμεν τοὺς φίλους μας.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπεν ἡ βαρωνίς ρίψασα σκωπτικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Μωροά, λυπεῖσθε πολὺ διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ κυρίου Μενῶ.

Τὸ βλέμμα ἦτο ἐκ περισσοῦ, διότι κατέστησεν ἀμέσως προσεκτικὸν τὸν Μωροά, ὅστις ἐψιθύρισε :

— Δὲν θὰ εἶνε μακρὰν ὁ Θεόδωρος.

Δὲν ἐπίστευε δὲ ὁ Μωροά ὅτι οἱ λόγοι του ἦσαν τόσο ἀκριβεῖς· πλησιασας δὲ πάλιν πρὸς τὸν Λαφρεσάνζ καθ' ὅλην τὴν διαρκείαν τοῦ σκηنيκοῦ τούτου παιγνιδίου,

— Πρόσεχε νὰ εἶσσι ἐράσμιος ὅσον πρέπει ἀκριβῶς μὲ αὐτὴν τὴν φοβερὰν γυναικᾶ, εἶπεν, ἀλλὰ τίποτε περισσώτερον, διότι πρόκειται νὰ μὴ τὴν κάμωμεν νὰ παρακολουθήσῃ τὰ ἔχνη μας...

— Ἀλλὰ πρὸς τί ὅλα αὐτά ; ἀνταπήντησεν ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ ὁ Λαφρεσάνζ.

— Αὐριοι, Θεοῦ θέλοντος, θὰ παίζωμεν μέγα παιγνίδιον... Τέλος πάντων, προσπαθήσε νὰ θωπεύσῃς τὴν βαρωνίδα, τὸν

θεῖον Φιλημῶνα καὶ τὴν κυρίαν Σιωδναί με θορυβώδεις συνομιλίας ὁμιλήσει περὶ μουσικῆς, πιάσει τὸν Βάγνερ, φυσικῶς δ' ἡ θεία Ἐλθίρα, ἡ ὁποία τὸν λατρεῖ, θά καταβόησῃ καὶ ἐγὼ θά εἴμφορέσω νὰ ὁμιλήσω ἐλευθέρως πρὸς τὴν ἐξάριτον νέαν.

Ἡ βαρωνίς, ἀφοῦ ἥλλαξεν ἐν τάχει τὴν ὁδοπορικὴν αὐτῆς στολὴν, ἀνεφαίνετο αὖθις ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ ὁ Λαφρεσάνζ ἠδυνήθη νὰ ὑπακούσῃ εὐχερῶς εἰς τὸν φίλον αὐτοῦ μετὰ μικρὸν ἡ συνδιαλέξις ἀπέβαινε ζωηρά, ἡ βαρωνίς ὑπερήσπιζε τὸν Φιλημῶνα καὶ τὴν ἁρμονικὴν αὐτοῦ σύζυγον, ὑποστηρίζοντας θορυβωδῶς καὶ βιαίως τὸν Βάγνερ, ἐνῶ αὐτὸς καίπερ μόνος ἐπέμενεν.

Ἡ Βέρθα ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν νὰ πλησιάσῃ ἀνεπιστήτως πρὸς τὸν Φλαβιανὸν Μωροά.

— Ἐλθὲ νὰ ἰδοῦμε, τῷ εἶπεν ὑπομειδιάσασα, βεβαίως ἔχετε νὰ μοὶ ὁμιλήσετε, διότι τὸ τέχνασμα σας τὸ ἐννοῶ πολὺ καλὰ· χωρὶς λόγον δὲν ἐβλάτε τὸν Λαφρεσάνζ νὰ καταπολεμῇ τὸν Βάγνερ· λοιπὸν τί θέλετε;

— Καλὰ ἐλέγχατε, τῇ εἶπε σοβαρῶς, ἡ ὥρα ἐπείγει καὶ ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ σας ὁμιλήσω... νὰ σας ζητήσω μίαν ἄδειαν.

— Μίαν ἄδειαν! ἀπὸ ἐμέ;

— Μὴ ἀπορεῖτε, ἀλλ' ἀκούσατέ με. Θὰ με συγχωρήσετε, ἐάν σας ἀποδείξω ὅτι ἐν πλάσμα εἶνε κατεσπιλωμένον ἀπὸ αἰσχρότατα ἀνομήματα, ὅτι εἶνε ἐχθρὸς ὅχι μόνον ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ καὶ ἐκείνων τὰ ὁποῖα σας εἶνε προσφιλέστατα ἐν τῷ κόσμῳ, τῆς πατρίδος σας... Θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ τὸ ἐκθέσω... ἐδῶ... πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας... εἰς τὴν εἰσίαν σας!

Ἡ Βέρθα ἀνέτεινε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ω! ναί, καὶ ἂν εὐρίσκειται ἐδῶ, καὶ ἂν ἀκόμη παρκαστῇ ἀνάγκη πρὸς τοῦτο νὰ παραβιάσετε τοὺς ἱερους νόμους τῆς φιλοξενίας!

— Καλὰ, εὐχαριστῶ! Αὐτὴν τὴν ἄδειαν ὠφείλον νὰ λάβω ἀπὸ σας... ἤμην ὅμως βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἐπετύγχανον. Τώρα δὲν ἔχω ἄλλο νὰ σας ζητήσω, καὶ ἄς ὑπάγωμεν ν' ἀναμνησθῶμεν εἰς τὴν συζήτησιν περὶ τοῦ φοβεροῦ Γερμανοῦ, τοῦ Βάγνερ.

Μετὰ μικρὸν ἡ συζήτησις ἔπαυσε καὶ ἤρχισαν νὰ τρέμωσι τὰ ὑαλοπαράθυρα ὑπὸ τῆς χαλκοῆχου τῆς θείας Ἐλθίρας φωνῆς.

Ἡ βαρωνίς μετ' ὅλους τοὺς κόπους τοῦ ταξιδίου ἠθέλησε νὰ παρκαθῇ μεγαλῶς ἡ πρώτη αὕτη ἐσπερίς, ὅτε δὲ ὁ Λαφρεσάνζ καὶ ὁ Μωροά συνῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πρώτου, ὁ Φλαβιανὸς εἶπε τῷ φίλῳ αὐτοῦ.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἡ βαρωνίς δὲν μάς ἀκούει;

— Βεβαίως, διότι ἐκείνη εὐρίσκειται εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ περιπτέρου, καὶ τὸ δωμάτιόν μου ἔχει διπλὴν θύραν ὥστε δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν ἀφόδως.

— Τί φρονεῖς περὶ τῆς ἐλευσεώς της;

— Φρονῶ ὅτι νομίζει ὅτι θὰ μάς καταδιώξῃ ἐκ τοῦ πλησίον καὶ θέλει νὰ μάθῃ διατί ἤλθομεν ἐδῶ.

— Ω! ὅχι, ἀνταπήντησεν ὁ Φλαβιανὸς, αὐτὴ γνωρίζει διατί εἴμεθα ἐδῶ... καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐτοιμάζει πάλιν καμμίαν ἀτιμίαν· ἀλλ' ἄς περάσουν ἀκόμη εἰκοσιτέσσαρες ὥραι καὶ θὰ σπάσω τὰ δόντια αὐτῆς τῆς ἐχίδνης! Μετὰ εἰ-

κοσιτέσσαρες ὥρας, φίλε μου, θὰ σημάξῃ ἡ ὥρα τῆς δικαιοσύνης διὰ τὴν γυναῖκα αὐτήν, καὶ θὰ τὸ ἴδῃς.

— Τί θὰ κάμωμεν αὖριον;

— Τὴν ἡμέραν ἐγὼ θὰ εἶμαι ἀπησχολημένος μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ· σὺ ἀναπαύσου καὶ ἀνάλαβε δυνάμεις, διότι θὰ ἔχῃς ἀνάγκην διὰ τὴν προσεχῆ νύκτα, καθόσον θὰ κοπιᾶσθωμεν πολὺ· θὰ ὑποφέρωμεν ἠθικούς καὶ φυσικούς μόχθους. Τέλος πάντων ἐγγίζομεν εἰς τὸ τέρμα, μετ' ὀλίγας ὥρας θ' ἀποφασισθῇ ἡ ζωὴ μας, ἡ ἰδική σου δηλαδὴ καὶ ἡ ἰδική μου... Ἀ! φίλε μου, ἀγαπητὲ Λέον, ἐμέ, ἐμέ, τὸν ὁποῖον ἀποκαλοῦσι πυρρωνιστήν, ἡ καρδία πάλαι ὡς εἰκοσαετοὺς ἐρωμένου! Αἶ, πολλὰ εἶπα, φθάνουν πλέον, καλὴ νύκτα... θὰ ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ... ἢ ν' ἀναπαυθῶ τοῦλάχιστον...

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα οὐδὲν ἐφοβαίτο, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι διέτρεχε κίνδυνον.

Ὁ Φλαβιανὸς ἐπαίξε τὸ παιγνίδιον τοῦ κατὰ τὸ γεῦμα τῆς ἐπιούσης ἐράνη ἥρεμος καὶ μειδιῶν, καὶ ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τῆς θρονίδος ἐστερεῖ τοὺς χαριεντισμούς τῆς βαρωνίδος, αὐτὸς ὁ ὁποῖος δὲν τῆς ἐχάριζε τίποτε μετὰ δὲ τὸ γεῦμα ἐξῆλθε γενόμενος ἀφανής, ἐνῶ κατὰ τὰς συμβουλὰς αὐτοῦ ὁ φίλος τοῦ Λαφρεσάνζ κατεκλίθη ἐγκεκλεισμένος ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ τῆν ὥραν τοῦ δείπνου.

Μικρὸν πρὸ τοῦ δείπνου ὁ Φλαβιανὸς Μωροά εἰσῆλθετο εἰς τὴν δενδροστοιχίαν τῶν πλατάνων τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ κτήμα τῆς Λανὸ Κούρτ, δὲν ἦτο ὅμως μόνος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τινος, φέροντος ἐνδυμασίαν ἀλιεῶς ἐκ Βρετάνης. Τὸν ἄνθρωπον τοῦτον γνωρίζει ἥδη ὁ ἀναγνώστης· ἦν ὁ Ἀλαῖν Βλοχίκος.

— Λοιπὸν, ἔλεγε θλίβων τὴν χεῖρα ἣν ὁ νέος τῷ ἔτεινε, λοιπὸν, κύριε Φλαβιανέ, εἴμεθα σύμφωνοι, σας ἐνόησα καλὰ, κοιμηθήτε ἡσυχαι. Ἀ! ἀγαπητὲ κύριε Φλαβιανέ, ἐκάματε ἐν θαύμα, καὶ δὲν θὰ παύσωμεν νὰ τὸ λέγωμεν αὐτό, ἡ Ὑβὸνη καὶ ἐγὼ! Ὁ Θεὸς σας ἔστειλε βέβαια, βεβαίως, καὶ διὰ τοῦτο θὰ εὐτυχήσετε, διότι, νὰ σας τὸ εἶπω, τὸ ἥμισυ τοῦ θαύματος ἔγινε διὰ σας.

— Καλὰ, καλὰ, καλέ μου Ἀλαῖν, ἀνταπήντησεν ὁ Μωροά, ἐνόησες καλὰ· ὅλα θὰ πᾶν καλὰ· καλὴν ἐντάμωσιν μετ' ὀλίγον.

Καὶ ὁ Ἀλαῖν Βλοχίκος ἐπέστρεψεν, ἐνῶ ὁ σύντροφός του ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του.

Ἡ φαῖδρότης τοῦ Φλαβιανοῦ δὲν διέφυγε τὸ παρκατηρητικὸν βλέμμα τῆς βαρωνίδος, διότι τὸ βλέμμα τοῦ δημοσιογράφου, τὸ συνήθως προστατευόμενον ὑπὸ τοῦ παντατεινοῦ μονιέλου τοῦ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμαυρὸν ὡς τὸ τῶν μυώπων, ἔλαμπε καὶ ἔλειπεν ἡ σοβαρότης τοῦ ἡ συνήθους.

Πᾶντες οἱ παρестῶτες εἶχον εἰσέλθει εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν ὅτε ἐκρούσθη ἡχηρῶς ὁ κώδων τῆς κηκληδωτῆς θύρας.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ ἐπηρώτησε τὸν Φλαβιανὸν διὰ τοῦ βλέμματος, διότι καὶ αὕτη παρετήρησε τὸ θριαμβευτικὸν καὶ φαῖδρον τοῦ νέου σχήμα.

— Ναί! ἀπεκρίθη ὁ Μωροά διὰ τῆς αὐτῆς γλώσσης, ἰδοὺ ἡ ἀποφασιστικὴ ὥρα.

Εἰσῆλθεν εἰς θεράπων.

— Μία καλὴ κυρία, εἶπεν, ἐπιθυμῶ νὰ ἴδῃ τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ.

«Δεχθήτε την», ἐδῆλωσε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ πρὸς τὴν Βέρθαν.

— Καὶ ποία νὰ εἶνε ἄρᾳ γέ; ἀνέκραξεν ὁ θεῖος Φιλῆμων, δὲν περιμένοντες κανέναν· καὶ ἂν ἔρχονται νὰ ζητήσωσι συνδρομὴν ὑπὲρ ἀγαθοῦ σκοποῦ, εἶνε πολὺ ἄργα. Νὰ ὑπάγω νὰ εἶπω εἰς αὐτὸ τὸ πρόσωπον...

— Σταθῆτε, θεῖέ μου, σὰς παρακαλῶ... εἶπεν ἡ Βέρθα.

Καὶ ξηρῶς πρὸς τὸν ὑπηρέτην ἐπρόσθεσε:

— Εἰπέ εἰς τὴν κυρίαν αὐτὴν νὰ εἰσέλθῃ.

Ὁ θαλαμηπόλος ἀνέφξε τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, καὶ προὔχωρσε τότε ἡρέμα νεκρὰ γυνή, ὠχρὰ, εὐγενὴς καὶ ὠραιοτάτη, γυνὴ μελανέμων, ἡ δὲ λιτότης τῆς περιβολῆς αὐτῆς ἐξῆρε τὴν σοβαρὰν καὶ ἐρμογλυφικὴν ὠραιότητα αὐτῆς.

— Εἰπέτε τὸ ὄνομά μου, εἶπεν ἡμιφώνως τῷ ὑπηρέτῃ:

Οὗτος δ' εἶπε δυνατῇ τῇ φωνῇ:

— Ἡ δεσποινὶς Μαγδαληνὴ Βεγκλέρ.

Ὅπισθεν τῆς νέας ταύτης ἴσταντο ἐορτάσιμα φέροντες ἐνδύματα, κατέρυθροι δ' ἐκ τοῦ ὁρόμου ὁ Ἀλαῖν Βλοχίκος καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ Ὑβόννη, τούτους δὲ καὶ τὴν Μαγδαληνὴν ἰδοῦσα ἡ βαρωνὶς δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ὑπόκωφον κραυγὴν, μᾶλλον ῥόγχον, ἣν δὲ τοῦτο ἡ τιμωρία ἥτις τῇ ἐπῆρχετο ἀδυσωπήτως.

Ἡ ἀθλία ἐνόει κάλλιστα ὅτι τὰ πάντα ἐτελείωσαν πλέον δι' αὐτὴν καὶ ὅτι βικίως ἀπεσπάσθη τὸ προσωπεῖον, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ ἔφερεν.

Ἐν τούτοις ὁ Φιλῆμων καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ δὲ ἦσαν εὐχρησθημένοι.

Ὅποια τις ἦτο ἡ παρείσακτος ἐκείνη γυνὴ καὶ διατὶ ἐτρόμαξεν ἡ ἐξαίρετος βαρωνίς;

Ὁ θεῖος Φιλῆμων ἐθεώρει ὅτι ἔσφαλε μάλιστα, διότι ἔστερξε τὸ εἰς Λάνδ Κούρτ ταξίδιον τοῦτο ἀκούσας τὰς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροῦ.

Τὶ παράξενος ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ γραμματισμένοι! οὐδὲ κἂν ἐσκέφθησαν ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς των περὶ τῶν οἰκονομιῶν τοῦ Προμπόννη, καὶ οὐδὲ κἂν τῷ εἶπον δύο λέξεις περὶ αὐτῶν. νῦν δὲ τί ἐσήμαινεν ἡ μελοδραματικὴ αὕτη σκηνή;

Ἐμελλε δὲ νὰ ἐξηγηθῇ καθαρά, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε, καθόσον ἡ Μαγδαληνὴ Βεγκλέρ προὔχῳρει ἥρεμος καὶ ὑπερήφανος, δὲν ἦτο δὲ πλέον ἡ παράφρων τῶν ἄλλοτε ἡμερῶν, ἀλλ' ἅπαν τὸ λογικὸν ἔλαμπε νῦν ἐν τοῖς βλέμμασιν αὐτῆς: ἐπὶ τῆς φιλῆς δὲ τῆς θύρας ἴσταντο ὄρθοι ὁ Ἀλαῖν καὶ ἡ Ὑβόννη Βλοχίκου.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκκα ἔρριπτε περὶ ἐαυτὴν ἐντρομα βλέμματα· πᾶσα διέξοδος τῇ ἦτο κεκλεισμένη καὶ πᾶσα ὑπεχώρησις ἀδύνατος, καταβεβλημένη δ' ἐταπείνου τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνέμενε τὴν τύχην τῆς.

Ἡ Μαγδαληνὴ Βεγκλέρ χαιρετίσασα τὴν Βέρθαν δὲ Κερμόρ ἐστρέψεν αὐτῇ τὸν λόγον διὰ φωνῆς εὐηχοτάτης.

— Δεσποινίς, τῇ εἶπεν, ἀραιούσα οὕτως εἰπεῖν τὰς λέξεις, ζητῶ μυριάκις συγγνώμην, διότι φέρω εἰς τὴν οἰκίαν σας καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς σας τροχὴν καὶ συγκίνησιν, ἐπαρξά ὅμως αὐτὸ ἀδιστακτικῶς, διότι κάμνω ἔργον δικαιοσύνης.

— Ὁμιλήσατε, ἀπεκρίθη ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμόρ δεσποζομένη ὑπὸ τῆς ἡθικῆς δυνάμεως τῆς νεήλυδος, ὁμιλήσατε! ὅλοι μας σὰς ἀκούμεν.

Τότε ἡ κυρία δὲ Γούγκκα κατέβηκε προσπαθεῖν τινα καὶ ἠθέλησε νὰ παρεμβῇ.

— Ἀλλὰ δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι αὐτὴ ἡ νῆα εἶνε τρελλή; ἀνέκραξε, καὶ ὅτι ἦλθεν ἐδῶ διὰ νὰ σὰς τρομάξῃ ὅλους;

Ἡ νεᾶνις ἀνύψωσεν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν.

— Τρελλή! ναί! ἤμην... παρεφρόνησα ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς ἀπελπισίας... ἀλλὰ τὸ ἀτυχὲς αὐτὸ πλάσμα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε πλέον τὸ λογικόν, ἦτο ἀκόμη, φαίνεται, φοβερός ἐχθρός, ἐπειδὴ ἀπεπειράθησαν νὰ τὸ δολοφονήσουν!

— Νὰ τὸ δολοφονήσουν! ἐπανεῖλαθεν ὡς ἡχῶ ὁ Φιλῆμων καὶ ἡ κυρία Σιωδναί.

— Ναί, νὰ τὸ δολοφονήσουν! ἐξηκολούθησεν εἰποῦσα δυνατωτέρῃ τῇ φωνῇ ἡ δεσποινὶς Βεγκλέρ.

Καὶ τείναςα τὴν χεῖρα καί, τὴν βαρωνίδα ὀκατυλοδεικτήσασα, προσέθηκε:

— Καὶ ἡξεύρετε ποῖος, ναί, ἀπεπειράθη νὰ μὲ δολοφονήσῃ!

Ἡ κυρία δὲ Γούγκκα ἐσχάτην καταβαλοῦσα προσπαθεῖν ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Πραγματικῶς δὲν γνωρίζω, εἶπε συριστικῶς, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ διδετέ προσοχὴν εἰς τὰς μωρολογίας μίᾳς παράφρονος, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Μωροῦ εἰσήγαγεν ἐδῶ πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ μ' ἐκθέσῃ· ἐπειδὴ δ' ἡ θέσις μου δὲν εἶνε πλέον ἐδῶ, ἀποσύρομαι.

Καὶ ἐγερθεῖσα διηυθύνθη κλονομένη πρὸς τὴν θύραν.

— Σταθῆτε, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ἡ Μαγδαληνὴ Βεγκλέρ, διότι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι μὲ συνοδεύουν, δὲν θὰ σὰς ἀφήσουν νὰ ἐξέλθετε.

Εἶτα δὲ καὶ πάλιν πρὸς τὴν Βέρθαν στραφεῖσα:

— Δεσποινίς, ἐπανεῖλαθε, σὰς εἶπα ὅτι ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ κάμω ἔργον δικαιοσύνης καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σὰς τὸ ἀποδείξω. Αὕτῃ ἡ γυνή, ἡ ὁποία εἶνε ἐδῶ, ἡ ὁποία εἰσῆλθεν εἰς τὴν στέγην σας, εἶνε αἰσχρὸν πλάσμα· ὑπὲρ πάν ἄλλο, δεσποινίς, ἀγαπάτε τὴν πατρίδα σας... Λοιπὸν ἡ γυνὴ αὕτῃ εἶνε κατὰσκοπος τῶν Γερμανῶν!

— Ψεῦματα! ἀνέκραξεν ἡ βαρωνίς πεπνιγμένη τῇ φωνῇ.

— Καὶ ἀπεπειράθη νὰ μὲ δολοφονήσῃ, διότι εἶδεν ὅτι εἰς στιγμὴν ὑγιούς διανοητικῆς καταστάσεως, τὴν ἀνεγνώρισα τὸ παρελθὸν θέρος.

Τότε ἠκούσθη ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης ἡ φωνὴ τοῦ Μωροῦ.

— Διαβεβαιῶ, εἶπεν, ὅτι ἡ δεσποινὶς Μαγδαληνὴ Βεγκλέρ λέγει τὴν ἀλήθειαν.

— Δὲν εἶνε αὐτὸ μόνον, ἐπανεῖλαθεν ἡ Μαγδαληνὴ, πρέπει νὰ σὰς δώσω καὶ ἄλλας ἀποδείξεις... καὶ τὰς ἔχω... Ἡμην μνηστευμένη μετὰ νεκροῦ ἀξιοματικῶ τοῦ ναυτικοῦ, φίλου μου ἐκ παιδικῆς ἡλικίας. Μίαν ἡμέραν ἔπαυσα νὰ βλέπω τὸν μνηστῆρά μου· ἡ γυνὴ αὕτῃ κατάρθωσε νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ καὶ ἐκεῖνος χάριν αὐτῆς μ' ἐγκατέλειψεν. ὦ! δὲν θὰ παρεπονόμην, οὔτε θὰ ἐσκεπτόμην νὰ παραπνεύθω ἐκ αὐτῇ τὸν ἡγάπα! Ἀλλ' ὅχι, δὲν τὸν ἡγάπα διόλου, εἶχε ἓνα σκοπὸν. Εἰς τὸν Ἑρρίκον δὲ Ζερμών ἀνετίθη ἔργασίᾳ εἰδικὴ περὶ τῆς κρύψεως τῶν ἁγίων μας, ἡ δὲ κατὰσκοπος προσήλωθη εἰς αὐτὸν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ κλέψῃ ἀπὸ αὐτὸν τὰ σχέδια τῶν φρουρίων μας. Μίαν νύκτα ὁ ἀτυχὴς ἠγέρθη, νομίσας ὅτι ἤκουσε τυχαίως θόρυβον· δὲν ἠπατάτο, ἡ κατὰσκοπος ἦτο ἐκεῖ, γραφούσα τὰ σχέδια τοῦ φρουρίου τῆς Βαρόνης.

[Ἐπεται τὸ τέλος].